

Arrest

nr. 141 337 van 19 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 17 maart 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 maart 2015 houdende een terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. FORGET, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster werd ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in het Schengeninformatiesysteem (SIS) door de Nederlandse autoriteiten. Deze signalering loopt af in april 2015.

Op 8 juni 2014 wordt verzoekster gerepatriëerd naar Servië nadat op 15 mei 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13 *septies*) getroffen werd.

Hierin wordt onder meer verwezen naar het feit dat verzoekster verschillende strafrechtelijke veroordelingen heeft opgelopen in België. Tevens wordt gesteld dat verzoeksters kinderen geplaatst werden door de jeugdrechter in België, gelet op het feit dat ze hier achtergelaten waren in een park. Er wordt geoordeeld dat in deze omstandigheden de vrijwaring van de openbare orde primeert op de belangen van verzoekster in het licht van artikel 8 EVRM.

De kinderen van verzoekster hebben voorlopige verblijfsvergunningen (A-kaarten) in het kader van het verblijfsregime voor niet begeleide minderjarige vreemdelingen tot mei 2015.

Op 7 maart 2015 komt verzoekster naar België. Op dezelfde dag treft de verwerende partij een beslissing tot terugdrijving.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

- *Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)*
 - *in het SIS , reden van de beslissing: Betrokkene staat Schengen gesignaleerd Art 24 door Nederland onder n° 0011.01000000204599600000001.01*

“(…)”

2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging

2.1. Wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering die besloten ligt in de bestreden beslissing moet door de Raad ambtshalve worden geduid dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Een beroep bij de Raad dat erop gericht is de schorsing van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering te verkrijgen is bijgevolg onontvankelijk.

2.2. In het verzoekschrift stelt verzoekster dat de proceduretaal in deze het Frans is.

Overeenkomstig artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden de beroepen behoudens wanneer de taal van de procedure bepaald is overeenkomstig artikel 51/4 van dezelfde wet voor de Raad behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten. Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als procedure-taal te hanteren.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de zorgvuldigheidsplicht, van het voorzichtigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens werpt verzoekster op dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

Na een lange theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen, wijst verzoekster uitgebreid op de situatie van twee van haar kinderen, waarvan de Raad akte neemt.

3.3.2.2. In een eerste en tweede middelonderdeel wijst verzoekster erop dat verwerende partij niet is nagegaan of er sprake is van een gezinsleven in het licht van artikel 8 EVRM en dat ze nagelaten heeft een belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 EVRM. Verzoekster wijst erop dat haar vijf kinderen weliswaar geplaatst zijn door de jeugdrechter, maar dat zij nog steeds het ouderlijk gezag geniet. Ze betoogt dat de jeugdrechter ook toegelaten heeft dat verzoekster de kinderen regelmatig komt bezoeken teneinde met hen contact te houden.

In een derde en vierde middelonderdeel wijst verzoekster erop dat geen rekening werd gehouden met het belang van de kinderen en dat de bestreden beslissing erop wijst dat het belang van de kinderen niet vooropstond alhoewel de bestreden beslissing hen aanbelangt. Verzoekster wijst erop dat de instellingen waar de kinderen verblijven stellen dat regelmatige bezoeken en het regelmatig contact van verzoekster met haar kinderen van belang is voor het welzijn en de goede ontwikkeling van de kinderen.

In een vijfde middelonderdeel stelt verzoekster dat er geen balans werd gemaakt tussen het respect voor de verblijfsreglementering enerzijds en het hoger belang van de kinderen anderzijds. Verder wijst verzoekster erop dat de verwerende partij niet verder motiveert aangaande de SIS-signalerings. Verzoekster somt op dat de signalering dateert van 2003, dat er een aanvraag lopende is om deze signalering op te heffen, dat de signalering een einde neemt in april 2015 en dat deze signalering niet verhinderd heeft dat verzoekster het Belgisch grondgebied eerder kunnen betreden heeft, namelijk op 30 december 2014. Verder wijst ze nog op rechtspraak van het Hof van Justitie. Verzoekster besluit dat verwerende partij zich niet mocht beperken tot een verwijzing naar de SIS-signalerings door de Nederlandse autoriteiten, maar diende te motiveren waarom deze signalering primeert op de belangen van verzoekster en het hoger belang van haar kinderen.

3.3.2.3. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepassing van artikel 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet dat de vreemdeling wordt teruggedreven indien hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5.d van de Schengengrenscore. In de bestreden beslissing wordt nader toegelicht dat verzoekster Schengen gesignaleerd staat door Nederland op grond van artikel 24.

In artikel 1, 17°, van de Vreemdelingenwet kan gelezen worden, 17° *Schengeninformatiesysteem : het Schengeninformatiesysteem zoals het opgericht werd in het kader van het Schengenacquis geïntegreerd en ontwikkeld in het kader van de Europese Unie en dat met name geregeld wordt door de Verordening (EG) nr. 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II)*

Artikel 24,1 en 2 van SIS II bepaalt :

1. *Gegevens over met het oog op weigering van toegang of verblijf gesignaleerde onderdanen van derde landen worden opgenomen op grond van een nationale signalering ingevolge een door de bevoegde administratieve of strafrechtelijke autoriteiten met inachtneming van de nationale wettelijke procedurevoorschriften gegeven beslissing, op basis van een individuele beoordeling. Het recht van beroep tegen deze beslissingen wordt uitgeoefend overeenkomstig de nationale wetgeving.*
2. *Indien de in lid 1 bedoelde beslissing gegrond is op een gevaar voor de openbare orde of veiligheid of de nationale veiligheid dat de aanwezigheid van een onderdaan van een derde land op het grondgebied van een lidstaat kan opleveren, wordt een signalering opgenomen. Dit is in het bijzonder het geval bij:*
 - a) *een onderdaan van een derde land die in een lidstaat schuldig is bevonden aan een strafbaar feit waarvoor een vrijheidsstraf van ten minste één jaar geldt;"*

De toepassing van artikel 24 van SIS II vindt prima facie steun in het administratief dossier, waarin sprake is van het plegen van diefstal met meerdere personen en diefstal met braak in Nederland. Verzoekster betwist deze SIS-signalering alleszins niet. Integendeel, zij bevestigt deze door in het verzoekschrift zelf aan te brengen dat ze vruchteloze pogingen ondernomen heeft om een designalering te bekomen van de Nederlandse autoriteiten en dat er nog steeds een beroepsprocedure in dit verband loopt.

Zolang deze designalering niet bekomen werd van de Nederlandse autoriteiten en de signalering niet afloopt, zolang geen toegang tot het Belgisch grondgebied gevraagd wordt op grond van humanitaire overwegingen (artikel 5.4.c van de Schengengrenscore) of geen verblijfstitel gevraagd wordt aan de Belgische autoriteiten (artikel 25.1 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst van 19 juni 1990), kunnen de Belgische autoriteiten *prima facie* niet anders dan een beslissing tot teruggedrijving treffen. Het gegeven dat verzoekster erin slaagde om in december 2014 toch het Belgisch grondgebied te betreden ontslaat de verwerende partij niet van haar plicht of verhindert haar niet om de toegang tot het grondgebied te weigeren op grond van artikel 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet indien verzoekster na terugkeer naar Servië opnieuw het Belgisch grondgebied poogt te betreden. Verzoekster verwacht meer afwegingen in de bestreden beslissing omtrent het gezinsleven en het hoger belang van de kinderen, doch dergelijke afwegingen kunnen slechts verwacht worden indien toegang gevraagd wordt tot het Belgisch grondgebied op grond van humanitaire overwegingen (artikel 5.4.c van de Schengengrenscore) of een verblijfstitel gevraagd wordt aan de Belgische autoriteiten (artikel 25.1 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst van 19 juni 1990), waarbij verwezen wordt naar de kinderen die hier in België geplaatst zijn en dit geweigerd wordt. Deze hypothesen doen zich *in casu* niet voor. De verwachting van verzoekster klemt des te meer aangezien het in punt 1 vermelde bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) op grond waarvan verzoekster gerepatriëerd werd in juni 2014 reeds een afweging maakte in het licht van artikel 8 EVRM. Het arrest van het Hof van Justitie van 31 januari 2006 waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift is te dezen niet dienstig. Dit arrest had betrekking op een onderdaan van een derde land, gehuwd met een onderdaan van lidstaat, waardoor richtlijn 64/221/EG van toepassing is en de erin gegeven definitie van openbare orde, wat niet de omstandigheden van verzoeksters zaak zijn. Dezelfde vaststelling geldt voor het in het verzoekschrift vermelde arrest van de Raad van 15 januari 2015 dat handelt over een bijlage 21 en het beëindigen van een F-kaart.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, *in casu* artikel 3, eerst lid, 5°, van de Vreemdelingenwet.

Er kan nog aan toegevoegd worden dat de bestreden beslissing net zoals de bovenvermelde bijlage 13septies geen definitieve scheiding van verzoekster met haar kinderen inhoudt. De bestreden beslissing verhindert met name niet dat verzoekster, een niet-visumplichtige derdelander, na signalering of in april 2015 wanneer de signalering afloopt, zijnde binnen een maand, opnieuw het Belgisch grondgebied betreedt en minstens haar kinderen kan bezoeken indien zij voldoet aan de overige in artikel 3 van de Vreemdelingenwet gestelde binnenkomstvoorwaarden. De Raad merkt op dat verzoekster te dien einde te lange leste niet onderhevig gemaakt werd aan een inreisverbod. Uit niets blijkt dat verzoekster eenmaal om de drie maanden de kinderen moet kunnen komen bezoeken, nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster geen vonnis van de jeugdrechtbank overlegt waarin dit bezoekrecht opgenomen is. De Raad merkt te dezen ten slotte nog op dat verzoekster na in december 2014 België te zijn binnengekomen ervoor geopteerd heeft hier niet te blijven vertoeven en een aanvraag tot het bekomen van een verblijfsvergunning in te dienen gelet op de aanwezigheid van de kinderen en zich hierbij te beroepen op artikel 8 EVRM en het belang van haar kinderen, maar integendeel ervoor opteerde om terug naar haar land van herkomst af te reizen.

Het enig middel is *prima facie* niet ernstig. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. EKKA